O seară de entuziasm şi artă colectivă

La Studioul Institutului de Teatru, într-o sală nu tocmai ştiută, în anumite seri, şi anume în acelea cînd se rostesc versurile marelui Maiakovski, se petrece un eveniment deosebit. Năvalnic — în pas şuvoi — se rostesc, curg şi electrizează publicul, rime şi ritmuri ale epocii noastre.

Este bine că tocmai Maiakovski îi învaţă pe entuziaştii studenţi ai Institutului poezia vremilor contemporane.

Este bine că Maiakovski arată că spectacolul contemporan nu se compune din „arii", cîntate de „vedete", şi că arta teatrului contemporan este arta spectacolului — arta colectivului perfect sudat, care se străduieşte, prin orice mijloace, să dea sens tot mai larg ideilor textului.

Maiakovski stă bine înfipt cu amîndouă picioarele pe tărîmul comunismului şi ne întinde de acolo mîna — o mînă ce ne îndeamnă să găsim acele modalităţi de exprimare care să agite masele —, luptînd contra conformismului şablonard al teatrului burgheziei.

Studenţii Institutului, realizatorii spectacolului, conduşi de Dinu Negreanu şi Ion Cojar, au înţeles aceasta, şi spectacolul lor a fost bine conceput, interpretat şi entuziast trăit. Noi cei din sală, care am aplaudat pe Maiakovski, pe studenţi, pe toţi la un loc, am aplaudat de fapt o seară de entuziasm şi muncă colectivă. Pentru asta le mulţumim.

Important este că Institutul a arătat că poate să pună în scenă lucruri îndrăzneţe. Important este că, pe lîngă celelalte spectacole Maiakovski, succese mai vechi ale scenelor noastre, se adaugă acest nou succes al tinerilor de la Institut. Spectacol jucat, rostit şi înţeles aşa cum trebuie. Important este că am privit un exemplu viu de spectacol contemporan-agitatoric, lipsit de sterpe „inovaţii".

Să ne gîndim că nu întîmplător toate acestea se datoresc lui Maiakovski, marele poet al comunismului.

Şi pentru acestea îi mulţumim.

Dinu Cernescu

www.cimec.ro